

Succéresan



Succéresan

del 1 : Hemkomsten till Verona

Bodil mötte upp i Helsingborg, min nya vän, som jag aldrig hade träffat förut. Hon hade skickat mig ett spännande tidsdokumentärt manus från hennes vilda 60-tal som hon hoppades kunna tjäna pengar på, vilket tyvärr var omöjligt genom mig, ehuru jag gärna omedelbart hade publicerat det. I stället träffades vi, och vi motsvarade genast varandras förväntningar. Hon är en mycket intelligent och intensiv dam i min ålder med lungproblem, som en av systrarna Brontë, med samtidigt något indianskt-mexikanskt över sig. Mest identifierar hon sig med Frida Kahlo och Anaïs Nin. Vi hade två goda timmar tillsammans, varunder vi besökte den gamla medeltida kyrkan och stötte ihop med Tomas, som Bodil betecknade som den bästa människan i staden, som just då råkade komma där förbi. Hon är en total outsider och börjar nu bli så upp till åren kommen att hon börjar tröttna på att vara fattig. Hon har alltid avskytt det blindstyrda skyggglappsförsedda självgoda etablissemanget och haft svårighet med detta i hela sitt liv, då hon kommer från en stor elitistisk familj. (Hon har sjutton syskonbarn och två egna.) Hennes livs problem är hennes lidande av denna ständiga konflikt vars energier hon tenderat att vända inåt mot sig själv i stället för att vända dem mot källan – vanmaktens eviga problem, som jag också alltid känt av men kunnat kanalisera mig ut ur genom litteraturen och musiken.

Det hade varit en hemsk vinter i Sverige med 65 dagars djupfrysning, tills det äntligen släppte den 27 mars. Våren var mycket försenad, och det skulle tvärsäkert även sommaren bli. Jag hoppades i vanlig ordning få möta våren i Italien eller Grekland och satsade på detta, om dock resan nu på grund av sin sena start måste bli en kortare vårresa än vanligt. Jag hade bara 22 dagar på mig och kunde inte besöka Turkiet och Bulgarien. Ringo hade lämnat Istanbul och var nu i Brasov i rumänska Karpaterna i väntan på att kunna fara vidare till Indien, där vi hoppades kunna ses i höst. Däremot väntade mig doktor Sandy som vanligt i Athen och Francesco med Silvia och nyfödd bebis i Bari, där eventuellt även Sergio med sin Silvia skulle möta upp. Vidare låg Rom på programmet, min gamle vän Attilio hade hört av sig från Kalabrien, eventuellt kunde jag besöka nya vänner i Lucca och en gammal elev i Monza utom Lorella med Gian Carlo i Biella, så alt var möjligt som vanligt. Främst väntade dock mitt äldsta kusinbarns bröllop i Verona den första april.

I Köpenhamn varnades det i alla högtalarna oupphörligt för fick- och bagagetjuvar. När jag steg på tåget sprang det en desperat svensk flicka omkring och skrek till alla: "Har någon sett min ryggsäck?" Hon hade tydligen lämnat sin ryggsäck i en kupé (med alla sina värdesaker) och gått ut på perrongen för att orientera sig och funnit ryggsäcken borta när hon kommit tillbaka. Stationen vimlade av invandrare främst från Balkan och Orienten, men det är första gången någonsin jag upplevat att någon fått hela sin ryggsäck stulen.

Jag var ensam i min kupé ända fram till den tyska gränsen, där en gränspolis kollade mitt namn och pass och rapporterade min förekomst till okända myndigheter via mobiltelefon. Mitt enda resällskap blev sedan från Neumünster en trygg turkisk matrona med huckle som skulle till Nürnberg.

Återstoden av resan till Verona förlöpte utan problem, ehuru tåget blev försenat. Man kunde njuta av resans första riktiga cappuccino-kaffe i den italienska restaurangvagnen från München, och därmed kändes redan hela resan som säkrad.

Allt var väl i Verona. Alla mådde bra, ehuru Achilles lillebror Nereo hade gått bort endast 83 år gammal. Det var det enda molnet på himmelen. Våren var lika försenad som i Sverige och ansågs fördröjd med en månad. Allt var klart inför mitt

kusinbarns bröllop på lördagen, till vilket 92 gäster var inbjudna. Achille såg med fasa fram mot detta. "92 gäster med en kostnad av 120 Euro för varje gäst – det är inte anständigt." Han avskydde allt onaturligt och tillgjort, och jag delade denna avsky med honom men ville ändå ge bröllopet en chans. Giordano var dock den äldsta av min kusins söner och den jag själv alltid haft den största svagheten för. Min andra kusin Cristina fyllde 52 år, vilket vi firade med Achilles bästa vin och fest både till lunch och middag. Återseendet med min äldsta kusin Alberto var mer än hjärtligt, han hade fått problem med tänderna och kunde bara tugga med halva käken tills han skulle få en ny brygga, men vi passade på att kolla min syn i hans verkstad – han var ju optiker. Det visade sig att mina ögons seendeförmåga skilde sig med 3,5 enheter. Det betydde i praktiken att jag i princip varit enögd hela livet och bara haft mitt högra öga som hjälp till bedömning av avstånd, alltså uppfattning av den andra dimensionen. Jag borde alltså skaffa kontaktlins för det öga som jag hittills egentligen aldrig kunnat se med, var hans slutledning. Jag medgav att jag alltid sett dåligt på höger öga och var honom tacksam för äntlig bekräftelse av detta faktum.

Det blev alltså en hejdundrande hemkomst till Italien och Verona i vanlig ordning med stora fester därstädes att se fram emot. Jag lekte fortfarande med möjligheten att kanske göra en avstickare från Athen till Sofia i Bulgarien, men jag uppsköt den möjlighetens avgörande tills jag skulle kunna bedöma situationen bättre i Athen.

del 2 : Furstligt bröllop

Giordanos bröllop gick av stapeln i fullt ornat. Han hade hyrt en fantastisk medeltida patriciergård för ändamålet, som nu användes som restaurang för mycket storslagna fester. 92 gäster var inbjudna, och menyn var allomfattande, särskilt beträffande dryckesdetaljen. Inte bara olika aperitiver serverades av alla de sorter i alla regnbågens färger från alkoholfritt till stenkrossarstyrka, utan man fick även gotta sig i traktens allra finaste viner, både vitt och rött. Achille provade tre röda viner och fyra vita medan jag tacksamt höll mig till det pålitliga Valpolicella (rött). Tilltugget hörde till saken, och man kunde äta sig mätt på bara allt tilltugget. Så höll man på och minglade i två timmar och skaffade sig massor av nya intressanta vänner tills det var dags att gå till bords. Vi i klanen placerades vid bordet närmast brudparets hedersbord. Det var åtta runda bord med i runt tal tolv personer vid varje. Den första varmrätten var en risotto, som man kunde få påfyllning till, med rött vin (*Lugana Ca' dei Frati*), som följdes av en rätt med tre små fina pannkakor serverade som små påsar med smakfullt innehåll med mera rött vin (*Agricola Ca' dei Frati*), därefter följde en kötträtt med lammstek och äggplanta med rött vin (*Valpolicella Classico Bonacosta*), varefter man fick resa sig och gå till ett annat rum med en enorm ostbuffé med dessertvin (*Passito di Pantelleria*), varefter följde den stora bröllopstårtan med mousserande vin (*Recioto spumante Maximilian*) med kaffe efteråt med grappa om man behagade. Hela bröllopsbanketten tog bara sex timmar.

Den hade föregåtts av bröllopsceremonin i kyrkan, som alla kvickt glömde inför kalaset och som efteråt framstod som något oväsentligt. Musiken var anspråkslös men väl vald – Mendelssohns bröllopsmarsch, Schuberts Ave Maria, Schumanns Träumerei, Händels Largo ur "Xerxes" och "Love is a Many-Splendoured Thing" från 50-talsfilmen med William Holden och Jennifer Jones.

Men det mest imponerande med bröllopet var den miljö som hade utvalts. "Villa Mattarana" var en 1200-talsgård som byggts till under seklerna, där ingick en förtjusande liten kyrka från 1700-talet, och festsalarna var enorma med högt till taket. I varje sal fanns en stor öppen brasa i öppna kaminer som var så stora att man kunde

renässansträdgård med parklandskap och oändliga trädgårdsgångar. Man behövde inte sakna motion på ett ställe som detta, utan man kunde gå ut och lufta sig hur mycket som helst mellan varven och rätterna.

Det enda smolket i glädjebägaren var att det började regna. Brudparet hade tänkt låta fotografera sig vid Piazza delle Erbe, men fast det regnade gjorde de det ändå. Vi hade planerat att efter bröllopsmiddagen ha någon sorts nachspiel ute på stan, men det projektet regnade bort.

Dagen efteråt var däremot desto vackrare. Jag tog en promenad in till staden på förmiddagen och mötte då brudparet på Via Mazzini. De skulle bara hem från morgonpromenaden, ha lunch och sedan resa iväg på sin bröllopsresa till Brasilien, till Rio de Janeiro, Bahia, Manaus, Iguassúfallen och till någon okänd ö utanför kusten under sammanlagt tre veckor. Hans syster hade på sin bröllopsresa rest till Sharm el Sheikh på två veckor, deras föräldrar hade firat sin smekmånad i Ligurien och på Korsika, och deras föräldrar (Ida och Achille) hade firat den i Bardolino mitt under pågående bombanfall 1944. Tiderna förändras.

Med Achille och Ida tog vi en liten tur uppåt bergen under eftermiddagen till ett ställe som hette *Boscochiesannuova*, som skulle vara regionens pärla. Det var förvisso ett vackert ställe, men när vi kom dit regnade det och haglade det, och snön låg ännu fläckvis kvar. Det var övertydligt att våren ännu hade långt kvar till sin ankomst. Temperaturen var 10 grader. Detta intressanta turistställe skröt också med den påfallande förekomsten av inte ett enda hotell. Det enda som en gång fanns (vid torget och kyrkan) hade stängts för att byggas om till bostadsrätter.

Nere i Verona sken dock solen, och jag tog en kvällspromenad nedåt staden och stötte då ihop med Paolo och Gabriela, brudgummens föräldrar, min småkusin och hans hustru. Vi gick tillsammans upp till pilgrimskyrkan *Nostra Signora di Lourdes* ovanför staden och tog sedan en glass tillsammans. Paolo pekade ut för mig en nyplanterad cypress på slutningen mot botaniska trädgården. Denna cypress var mycket grönnare än alla andra cypresser och stack tydligt av från alla andra. Ändå var den fullvuxen och nyplanterad. Det var en ny italiensk uppfinning. I själva verket var det en antenn, som sålunda doldes i denna förklädnad av en konstgjord cypress. Hellre en vacker cypress, om den så var mycket grönnare än alla andra, än en ful och avskräckande antennmast.

På kvällen visades en italiensk biografisk film om förra påven Johannes Paulus II. Den var väl gjord och uppvisade underbara skådespelare och väl vald musik och hjärtsönderslitande scener från andra världskriget. Det var intressant att följa en blivande påves utveckling från underjordisk skådespelare med försänkningar bland motståndsrörelsen och judarna mot tyskarna och hur en god väns martyrskap som katolsk präst definitivt lockade honom in på den prästerliga banan. Han förblev en motstånds- och frihetskämpe hela livet, vilket gjorde hans val till påve kanske till 1900-talets lyckligaste påveval.

del 3: *Obehagliga överraskningar.*

Resan söderut var ej utan obehagliga överraskningar. När jag skulle stiga på tåget till Ancona i Verona visade det sig att ett sådant tåg inte fanns. Den som gett mig uppgifterna hade gett mig uppgifter till söndagståget och ej till måndagståget, fastän jag i fredags uttryckligen begärt att få båda. Men en vänlig expedit omdirigerade mig till Modena. Om jag bytte där skulle jag nå Bologna en timme tidigare än om jag väntade på nästa tåg om två timmar. Så det var bara att ge sig ut på vandring.

Modenatåget passerade Mantua med den stora myggsjön som numera är en

Ancona. Men jag hade tänkt luncha i Bologna, så jag steg ändå av där för lunch. Då visade det sig att stationsrestaurangen inte längre serverade någon sorts lunch. Det var nesligt. MacDonalds fanns det hur många som helst med hur mycket skräpmat som helst, men vem ville väl ha sådant utom frivilliga diabeteskandidater och andra smaklösa dårar? Det var en stor besvikelse. När jag frågade i Informationen om närmaste lämpliga restaurang rekommenderade expediten en restaurang i andra ändan av stan. Det var ju löjligt. Ingen användbar restaurang fanns i närheten av stationen utom svindyra sådana (med 100 kronor för en tallrik spaghetti) eller skräpmatbarer.

Det blev bara en cappuccino till lunch, varefter jag reste in i dimman mot Ancona. En kinesisk familj lägrade sig omkring mig. När biljettkontrollen kom visade det sig att kineserna inte kunde ett ord italienska eller engelska och att de inte löst biljetter för de båda flickorna i en ålder av omkring åtta år. 90 Euro kostade dem detta misstag. De låg sedan utslagna hela vägen till Ancona. Man frågar sig vad de gjorde i Europa utan att kunna något ord av något europeiskt språk. Förmodligen var de illegala invandrare.

I Ancona mötte en annan obehaglig överraskning. Inter Rail-systemet omfattade Superfast-färjorna, och tidigare år hade man med en sådan biljett bara behövt erlægga en hamnskatt på 6 Euro. Det var helt i sin ordning. Men nu hade de lagt till 10 Euro i bränsletillägg. Det var rena utpressningen som drabbade fattiga resenärer hårdare än rika. Med sådana villkor var detta sista gången jag tog färjan mellan Italien och Grekland. Detta nya system hade införts i oktober i höstas.

Emellertid läktes alla såren genast inför avsmakandet av den första flaskan Retsina ombord på båten. Vad är det med detta lätta grekiska vin som är så fullständigt undergörande? Jag hade druckit alla sorters vin under hela resan hittills, men inför det första glaset Retsina slocknade alla de övriga. Det var nästan som ett mirakel.

Passagerarna ombord företedde en brokig samling. Där var flera busslaster med vilda skolungdomar från Torino som skulle på skolresa till Grekland under en vecka. Utan tvivel skulle de göra hela Grekland lika osäkert som de gjorde Superfast VI under detta dygn. De var minst ett hundratal i 15-årsåldern och lika vilda allihop.

Så var där en anhopning av rullstolsbundna handikappade, som också allesammans var unga. De rullade omkring eller stapplade omkring med sina kryckor och rullatorer, så att framkomsten esomoftast blockerades för de flesta. Men de var åtminstone tysta och snälla, och alltid då och då fick man hjälpa någon av dem till rätta, till exempel på toaletten, när de inte själva kunde öppna en toalettdörr.

Natten var dock lugn, man kunde sova ut ordentligt utan att frysa, det var varmt i luften, men när vi kom fram till Patras lägrades himlen av svarta moln som snart splittrades av blixtar och åska. Även havet blev svart och kokande av regnsmatter. Aldrig hade jag ankommit till Patras i åskväder förut.

Även blev ankomsten försenad, då hamntrafiken var intensiv och färjorna fick vänta i kö. Där låg vi på redde och stampade i åska och ösregn i åtminstone en timme extra. Att hinna med något tåg till Athen samma kväll var uteslutet.

Under tiden larmade hela högstadiet otåligt ombord och blev allt ostyrigare medan högtalarnas ständigt mer självursäktande och avkortade meddelanden drunknade i stojet och oväsandet av hundratals pubertetsvilda ungdomar som varken blev släppta ut eller i land, medan jag började tvivla på att jag över huvud taget skulle komma till Athen den här gången, så förbjudande som vädret och omständigheterna var...

del 4 : Mera grekiska chocker

Vi kom i land en och en halv timme efter tidtabellen, och det ösregnade fortfarande hänsynslöst. I stället för att gå till tågstationen, informera mig och tänka på magen som jag tänkt gick jag direkt norrut till det gamla vandrarhemmet för att se om det alls stod kvar och fungerade eller om jag var så illa tvungen att fortsätta genast. Det fanns kvar och tog vänligt emot mig, och jag fick till och med ett eget rum – priset hade inte gått upp sedan senast utan var fortfarande 10 Euro. Standarden hade blivit något bättre med stolar att sitta på och galgar att hänga kläderna på, så man kunde inte klaga.

När jag sedan gick ner till järnvägsstationen för att informera mig om rådande förhållanden visade sig Grekland ha infört ett nytt järnvägssystem. Man kunde inte längre resa med ett direkttåg Patras-Athen, utan man måste byta i Korint, där det fanns två olika stationer. En mardröm tornade upp sig för mina ögon, och jag betänkte faktiskt den möjligheten att stanna kvar i Patras. Det skulle visa sig att många inför det nya systemet gjort just detta.

Natten blev svår och sömnlös, klockan fyra var man helt klarvaken och kunde omöjligt somna om, och den dominerande mardrömmen hade varit en svensk pedantisk polis som skulle kontrollera allt och som inte lät någon resenär resa vidare förrän alla skyltar på tåget och på stationen hade kontrollerats. Ingen fick fattas eller vara fel, och det enda han åstadkom var sabotage och förseningar.

Men vädret lovade bättre, ehuru väderomslaget hade drabbat allt. Ingen av mina kulspeppennor fungerade längre, och mina sandaler var uppsvällda till oformlighet och nästan oanvändbarhet. Jag pallrade mig iväg till tåget, som inte skulle längre än till Korint.

Ombord fanns en galen grek som av någon anledning fäste sig vid mig och skulle prata med mig hela resan fastän hans engelska var så gott som obefintlig. Dessutom hade han en stentorsstämma, allt skulle skrikas ut över hela tåget, och allt vad han sålunda skrek upprepade han 4 à 5 gånger. Ett stökigt resällskap, med andra ord. Då och då antastades han av någon konduktör som ville att han skulle cirkulera, vilket han lydigt gjorde bara för att komma tillbaka igen en halvtimme senare. Han var fullkomligt välvillig men fullkomligt påfrestande.

Så kom vi då fram till sanningens ögonblick i Korint. När stationen ernåddes frågade jag en tjänsteman vad som förväntades av mig som passagerare till Athen, och han sade helt sonika att jag skulle sitta kvar. Tåget skulle fara vidare till en annan Korintstation, där jag skulle byta.

Så skedde. När jag då skulle kliva ombord på det nya tåget fick jag veta att Inter Rail inte gällde där. Jag fick köpa ny biljett för 6 Euro. Men inte ens detta tåg skulle föra mig till Athen. Det skulle föra mig till en station som hette Iraklio där jag skulle byta till ett annat tåg. Jag vågade inte fråga om jag skulle nödgas köpa extra biljett även till detta.

Småningom stod denna nya verklighet klar för mig i hela sin betänkliga omfattning. Järnvägsstationen i Athen för tåg till Peloponnesos hade skrotats, så att det nu bara fanns en järnvägsstation där. Från Korint till Athen hade man byggt en ny järnväg med europeisk rälsbredd, men inga riktiga tåg gick mellan Athen och Korint utan bara en sorts tunnelbara som hette OASA eller *Athens Urban Transport*. Alla som skulle söderut från Athen måste alltså först ta detta urbantåg ut till Korint för att där byta till vart de skulle. Det samma gällde inresande passagerare från Peloponnesos. Alla måste stanna och byta och köpa ny biljett i Korint.

Dessutom gick inte dessa urbantåg samma väg, utan somliga bar till Athen medan andra bar till Athens flygplats långt utanför. Därför måste jag byta ännu en gång i Iraklio.

Trots alla dessa färdhinder kom jag dock slutligen fram till Athen utan att ha gett upp trots allt men tunnare än någonsin i plånboken. Nästa prövning skulle vara att finna ett ställe att bo på. Jag hade tre alternativ: det internationella, som alltid brukade vara fullt, San Remo, där jag blivit rånad senaste år, och mitt äldsta ställe som jag övergivit för många år sen när det blev för dyrt. Men vädret var strålande och kunde inte vara bättre, jag anlände strategiskt på en onsdag när turistströmmen var som glesast, så jag hade trots allt en chans. Emellertid mindes jag skolinvasionen på båten från Italien som alla skulle till Grekland, och min middag i Patras hade jag fått inta tillsammans med en lika mångfaldig skolbarnsinvasion från Frankrike. Med sådana turistgräshoppsvärmar i farten kunde ingen känna sig säker.

Emellertid hade jag äntligen tur till slut trots allt. Det fanns en säng ledig på det internationella vandrarhemmet, så min framtid var tryggad för två dagar framåt. Äntligen kunde man slappna av.

Jag tog genast kontakt med doktor Sandy, och vi gick genast till vårt stamställe för en enkel lunch med Retsina. Han var dock mycket moloken om inte rentav nästan nere.

"Det förvånar mig att du kom över huvud taget. Grekland är ingenting att komma till längre. Du såg det nya järnvägssystemet – bara tunnlar, ingen utsikt längre över världens vackraste landskap från världens vackraste järnvägsresor. Euron har fördärvat hela Grekland och hela Europa. Jag kan bara hoppas att inte fler länder faller för denna nya gangster- och monsterstat, denna pånyttfödelse av det tyska Tredje Riket, som regeras av en byråkrati med samma övermänniskokomplex som tredje rikets nazister. Europa är förlorat. EU var en god idé som förintade sig själv genom Euron.

Det är den största sociala tragedin sedan de sista franska bourbonernas misshushållning av Frankrike, alltså Ludvig XIV och Ludvig XV. Tragedin är att livet blivit dubbelt så dyrt, vilket bara drabbat de fattiga. De redan utslagna, pensionärer och invalider, ensamstående mödrar och levnadskonstnärer, alla sådana är till bara för att elimineras av EU, som inte har plats för annat än kroniskt heltidsarbetande. Alla andra är uteslutna och icke önskvärda.

Jag vill inte vara med längre. Det här är troligen sista gången du träffar mig i Grekland, om du träffar mig alls mer."

Och han gav mig en dikt som var mer än lovligt upprörande och oroande. Så här lyder den i min översättning:

"Skall då idealismen betraktas som död
bara för att den ständigt körs över av krassheten?
Skall då det mänskliga kapitulera
bara för att omänskligheten är mera hänsynslös?
Skall då kärleken ständigt nödgas böja sig för hatet
bara för att hatet alltid annars förstör den?
Skall då ödmjukheten ge efter för hårdheten
bara för att hårdheten struntar i ödmjukheten?
Skall då skönheten åsidosättas av fulheten
bara för att fulheten skall få expandera?
Skall då livet ge upp inför döden
bara för att döden finns?"

– Ja, tyvärr, så länge orättvisan tillåts köra över rättvisan,
ty så länge är självmordet berättigat
som den yttersta protesten mot ondskan,
orättvisan, omänskligheten och gudlösheten
genom den livets högsta instans
som är den slutgiltiga yttersta förtvivlans nödrop
i det livets högsta och största skri
som är större än evigheten."

del 5 : *Avskedet från Athen*

Tyvärr hade doktor Sandy på det hela taget rätt. Alla mina erfarenheter vidimerade hans förbannelse. Före Eurorevolutionen hade en italiensk cappuccino kostat 1500 lire (7,00 kronor), medan den med Euron genast gått upp till 1,5 Euro. I Grekland hade en kopp kaffe kostat 300 drakmer (på ett ställe 100 drakmer) men hade i Euro alltid kostat minst 1,70 (på det särskilda stället nu 1 Euro). I stället för att exakt omvandla de gamla priserna i Euro hade man generellt bara strukit de nollor som fanns och därmed höjt det reella priset med i runt tal 100%. Sedan dess hade jag bara överallt i Italien och Grekland hört klagomål om detta medan ingen gjorde någonting, allra minst politikerna. Man hade lidit av eländet nu i fem år utan att något hade hänt. Därför såg många med intresse fram mot valet i Italien den 10 april, då en omfattande vänsterkoalition hotade Berlusconi. För säkerhets skull fick Umberto Bossi inte förekomma i valkampanjen, då han ju som bekant knappast ens kunde yttra sig offentligt utan att göra ner sig, medan de nya kristdemokraternas ledare Cassini lovade något gott inom högerflygeln. I Italien var både Berlusconi och Prodi allmänt föraktade, medan vänstern dock kunde framföra duktiga flaggskepp som veteranen Massimo Dalema och Francesco Rutelli. Endast Fini på högerkanten kunde mäta sig med dessa. Troligen skulle därför vänstern vinna.

Jag förstod inte det politiska snacket i Italien och allra minst förstod jag vad Prodi etc. ämnade göra åt saken. Högerösterna menade att vänsterns politik bara kunde resultera i vilda strejker överallt, men även utan denna förekom det sådana. En dag i Verona exempelvis stod alla bussar stilla och lamslog hela staden. De vilda strejkerna utan förvarning är något som Italien alltid har stått med. Det är som ett självfallet italienskt privilegium.

Klart är att Prodi *vill* göra något åt den katastrofala ekonomiska situationen i Italien, där medelklassen blivit underklass och underklassen slagits ut socialt medan endast banker och miljardärer som Berlusconi tjänat på saken – ett farligt och genomgående symptom för hela EU. Detta är helt enkelt en sjukdom som måste bekämpas.

De otroliga och ständigt tilltagande kontrasterna inom EU belyses av de enorma skillnaderna bara inom Athen. Jag fick ett kaffeproblem genom att mitt vandrarhem saknade möjlighet för gästerna att själva koka sitt kaffe. Ute på staden var cafépriserna fullkomligt otroliga – runt Monastirakis var 3,50 Euro det lägsta man kunde komma över för en vanlig kopp nescafé, bara smutsigt vatten. En cappuccino kostade i regel 6 Euro. På ett vanligt café i mer ordinära stads kvarter kostade samma nescafé 1,70 – som man då fick sig serverat med vattenglas, särskild liten tillbringare med varm mjölk och genom personlig betjäning på bricka. Kaffe på maten kostade på vanliga restauranger 2 Euro, men man fick inte gå in på en sådan restaurang bara för att dricka kaffe. Då hänvisades man till kaffesyltor där kaffet kostade 3,50. Hela Eurorevolutionen med dess konsekvenser är och förblir en oöverskådlig absurdhet.

Det mesta som jag älskat Grekland för hade försvunnit genom EU-utvecklingen

Grekland med tanken att jag kanske inte skulle återvända. I synnerhet hade jag ju förlorat det ena förträffliga vandrarhemmet efter det andra, som kollapsat och slagit igen eller moderniserats till oigenkännlighet. Det samma gällde alla mina gamla favoritmatställen. Därför kunde jag så väl förstå doktor Sandys besvikelse och desillusion.

Min sista natt på vandrarhemmet blev nästan sömnlös. Det var ett litet rum som helt upptogs av de två tvåvåningssängarna, så att det varken förekom bord eller stolar. Två kunde inte röra sig i rummet samtidigt, och fyra skulle bo där. Vad man än gjorde störde man, krockade man eller rubbade man de andras cirklar. Därtill var en av dem en plufsig tysk, en fullvuxen människa vars lektyr var seriemagasin – *"Knatte, Fnatte und Tjatte – ein tolles Trio"*. När han befann sig i rummet hade han alltid en CD-spelare på för högsta volym med enfaldigaste tänkbara disco- och tecnomusik. Dessutom snarkade han, det värsta man kan råka ut för när man delar rum med andra. För detta betalade man 10 Euro som då gav en knarrande säng med ett lakan, en filt, en kudde, ett dynvar samt toalett med duschskrubb, där man själv måste hålla i duschen hela tiden och alltså inte kunde tvätta sig ordentligt med båda händerna. Handduk och tvål ingick inte. Allt detta kunde man stå ut med, men förra året hade priset varit 8 Euro. Det sköttes nu av en hjärtlig tyska som hade det goda med sig att beflita sig om personlig kontakt med gästerna. Hon hade en bror i Sverige.

En annan som hade en bror i Sverige var innehavaren av gårdagens café, som var albanes och mycket sympatisk. Mitt sista kaffe i Athen intog jag dock på Café Louvre, trots allt mitt favoritcafé, för 1,70, där ingen kunde något annat språk än grekiska.

Under återresan till Korint räknade jag tunnlarna på vägen. De var 6 av vilka 3 var långa. Men det mest brydsamma var hur den nya järnvägen dragits över Korintkanalen. Den gamla järnvägen klättrade långsamt uppåt under en dramatisk stegring och överfor sedan kanalbron mycket långsamt, så att man hade full översikt över kanalen och rentav kunde fotografera den i lugn och ro i båda riktningarna. Det var en dramatisk höjdpunkt på tågresan. Den nya järnvägen klippte av kanalen på en sekund utan att sakta in, så att man knappt fick en skymt av den.

Det nya tåget var också fullkomligt opersonligt och saknade toalett, så passagerarna förväntades hålla sig under hela resan (90 minuter från Athen till Korint). När det lämnade Athen åkte det inte direkt till Korint utan for först via Iraklion ut till Patissia i Athens yttersta utkanter i nordost innan det for samma väg tillbaka till Iraklion för att därifrån fortsätta till Korint.

Tågbytet i Korint var sedan stökigt, och det uppstod många palavrar ombord med konduktören. Alla västerlänningar var helt *"at a loss"*. Men väl ombord på det gamla tåget från Korint till Patras var man som hemma igen, det fanns toalett ombord, och man kunde till fullo njuta av Europas vackraste tågresa utan några tunnlar. Men det kanske var sista gången för mig.

del 6 : Bari

Då jag hade några timmar på mig i Patras återbesökte jag det gamla lilla vandrarhemmet för att få mig en kopp kaffe före resan. Ännu låg det snöfläckar kvar uppe på Peloponnesos högsta bergskammar, men för övrigt triumferade våren för fullt. Fåglarna jublade överallt i buskarna. För första gången kunde jag ta av mig jackan och njuta i solskenet, och den gyllene muggen kaffe bidrog till njutningen.

Jag hade fått kontakt med Francesco i Bari, så för första gången sedan 1989 skulle jag ta färjan till Bari. Där skulle Francesco möta mig i hamnen.

Emellertid blev det samma prövningar ombord på färjan igen som vid hitkomsten fast värre – en hel skola vilda småungdomar i den värsta åldern invaderade båten som en gräshoppsvärm och gjorde tillvaron osäker precis överallt – det var omöjligt att hitta någon lugn vrå ombord. Det var fullständigt kaotiskt, de klättrade på varandra överallt och fyllde hela den enorma båten med ett öronbedövande oväsen, som det var omöjligt att skydda sig emot. Det kunde helt enkelt inte bli värre. De var säkert 250, medan skolan från Torino som svärmat på båten ner bara hade varit 100 och som i jämförelse framstod som exemplariska mönsterbarn från Lugna Gatan. Här hade helvetet brutit löst.

Trots allt fick man någon sömn under natten, men vid ankomsten till Bari var det nästan omöjligt att komma ut ur skeppet då alla skulle ut på en gång. Det går ju inte med 250 stökiga skolungdomar samtidigt. Man fick vänta.

När man äntligen kom ut gällde det i denna trängsel bland dessa massor att någonstans finna Francesco. Jag fann honom genast. Ingen av oss hade väntat sig att det skulle vara så lätt att finna varandra.

Han hade bil med sig och sin hund med i bilen, varmed han körde mig direkt hem till sig. Han har en liten etta men allra högst upp i huset som är ett sjuvånings hyreshus, i lägenheten ingår balkong och terrass, på vilken han under sommaren alltid sover utomhus, och den lilla lägenheten är vacker och väl disponerad. Vi gick sedan ut för att göra staden.

Den har vuxit enormt under de senaste decennierna. Enda gången jag förut varit i Bari var 1989, när jag härifrån första gången tog färjan över till Grekland. Det var då en liten färja för något hundratal personer om ens det. Nu är det mammutfärjor det handlar om med terminaler både i Brindisi, Ancona och Venedig utom i Bari, vars hamn växer oavbrutet. Anledningen till de massiva skolresorna från Italien till Grekland över färjorna är att föräldrar är rädda för incidenter i flygtrafiken.

Vi gick omkring i centrum och undersökte mina möjligheter att resa till Lucca som min nästa anhalt – det bästa alternativet visade sig vara ett nattåg via Bologna. Jag hoppades mina vänner i Lucca skulle kunna acceptera att jag kom en dag för tidigt. Vi besökte de båda viktiga kyrkorna katedralen och San Nicola. Baris enda turisttrafik utgöres av pilgrimer, då den helige Nikolaus ben finns i San Nicola i Bari. Denne helige Nikolaus var alltså känd som biskop i Myra (i nuvarande Turkiet) och känd i hela västerlandet som Santa Claus (vår jultomte). Den första resa som den nya påven gjorde (Benedictus XVI Ratzinger) var till Bari för att besöka Santa Claus.

Bari har tre teatrar som är dess olycksbarn, ty ingen av dem fungerar. Den viktigaste brann ner för 13 år sedan och har aldrig kommit i gång med sin återuppbyggnad, (Teatro Massimo i Palermo, den tredje största operan i världen, fick vänta i 50 år på sin återinvigning efter att ha bombats under kriget,) den andra teatern har vikit sig genom dåliga fundament och måste byggas om, och den tredje är kommunal och fungerar men bara lördagar och söndagar. Stackars Bari lär få vänta länge ännu på ett funktionerande teaterliv.

Francesco och jag lärde känna varandra i Keylong för två år sedan, han och Silvia följde sedan med mig och Sergio med sin Silvia till Ladakh där vi hade några strålande veckor tillsammans, och sedan dess hade vi inte setts. Francescos Silvia väntade nu barn i Rom, jag fick inte träffa henne, hennes nedkomst var om en månad, men hon var i Rom för att kunna rösta vid valen i morgon, då hon hörde hemma där. De hade träffats första gången i Armenien, men det var under deras 80-miliga pilgrimsvandring till Santiago de Compostela i fjol som de lyckades skapa en tredje människa. De ville inte i förväg ta reda på av vilket kön.

Vi hade sedan en utmärkt lunch tillsammans på Francescos balkong med utsikt över hela staden och med Silvias moders *limoncello*, som var den bästa i världen. Det kunde inte bli bättre. Sedan började tortyren.

Francesco hade hyrt en sommarstuga för hela året, men denna sommarstuga var inte vilken sommarstuga som helst utan en 'Trullo', en arkitektonisk skapelse unik för zonen mellan Bari och Brindisi. Det är ett koniskt stenhus, ungefär som en murkla, som har den egenskapen att det hålls svalt hur het sommaren än blir. Francescos Silvia väntar barn i maj, och det är mest för barnets skull Francesco planerat detta svala sommarhus. Men även det svalaste tänkbara sommarhus kräver ett kylskåp. Det var ett sådant Francesco hade tänkt installera denna dag med min hjälp.

Till att börja med skulle kylskåpet bäras ner från åttonde våningen, då det inte fick plats i hissen. Då det var för stort även för bilen hade Francesco lånat en annan bil, som också den visade sig för liten. Till slut gick det in till hälften i en Fiat Panda, och det räckte för transporten. För att denna skulle kunna gå av stapeln utan incidenter krävdes det att någon klämde in sig bredvid kylskåpet i bakluckan och såg till att denna inte flög upp. Det fick bli jag, då Francesco måste köra. Det var bara 50 kilometer.

Kort sagt, det blev en god förberedelse för den Stilla Veckans passionsberättelser och -övningar, och i stället för ett kors fick jag bära ett kylskåp av samma dimensioner som en likkista. Vi startade halv 3 och blev klara halv 10 på kvällen.

Ändå måste dagen betecknas som en succé. Francesco bjöd frikostigt på lunch och middag, vin och *limoncello* och *amaro*, så bättre mutor kunde man inte falla för, och vi lyckades trots allt med nästan allt. Följande dag måste Francesco tillbringa hela dagen i Foggia, varför han måste köra ut mig före det. Jag fick ta tåget norrut och förbereda mina följande värdar i Lucca på att jag kunde anlända en dag för tidigt. Dagens bästa nyhet blev att de välkomnade mig lika hjärtligt ändå och passade på tillfället att samtidigt framföra orakelbudskapet, att Italien behövde en ny regering! Det var valdag denna kommande morgondags palmsöndag, så det var bäddat för kaos i hela Italien.

del 7 : *Med Puccini hemma i Lucca.*

Resan till Lucca blev milt sagt äventyrlig. Till att börja med förekom det ingen värme på tåget från Bari till Bologna, så man frös ihjäl under natten. Detta konstaterade även alla andra passagerare. Trots allt kom man levande fram till Bologna klockan 6.15 på morgonen, då cafébaren på stationen borde ha öppnat. Naturligtvis hade den inte det, vilket en lång kö utanför bar vittne om. Det var bara att gå vidare direkt till tåget mot Prato och Lucca utan ens en kopp kaffe att kunna värma sig med.

Ej heller förekom det någon värme på tåget från Bologna till Prato utanför Florens, varför man fick hålla till godo med kylan i stället. Visserligen låg det inte någon snö kvar på bergen i Toscana, men ej heller hade våren kommit i gång, så det var minsann kallt tillräckligt. För sent upptäcktes det att en fönsterruta i vagnen hade slagits ut, vilket kunde förklara den drastiska kylan under hela resan. Likväl kom man fram trots allt levande även till Prato utanför Florens, där det gällde att direkt hitta tåget vidare mot Lucca klockan 7.51 på morgonen.

Detta tåg hade åtminstone äntligen värmen i gång, och man kunde därmed trots allt ta sig levande vidare. Denna värme var dock förödande, ty i dess välgörande sällsamhet sloknade man oavbrutet i sin brist på sömn efter två nätter utan säng. Plötsligt vaknade man upp av att två stökiga fransoser kommit ombord och förde oväsen, varvid det befann sig att tåget stod stilla framme i Lucca. Det var bara att i panik så fort som möjligt överge tåget.

Jag fann Gaddo genast, och han kände genast igen mig. Vad som sedan följde var ett äntligt återfinnande av det genuina Italien som man alltid längtat efter men alltför sällan funnit sig hemma i under den förödande Berlusconi-eran.

Gaddo körde mig genast hem till sig och Valentina, en villa 16 kilometer från Lucca ute på landet, där de hade sina egna odlingar och fyra hundar. De erbjöd mig allting genast: en generös frukost, eget rum med två sängar att sova i, obegränsat Internet och en hel arsenal av viner och god mat, och likväl hade jag inte mer än sänt dem ett meddelande om min eventuella ankomst med en länk till mina Himalayabilder, som det visade sig att de inte ens observerat. De tog emot mig med öppna armar för ingenting.

Vi hade träffats flyktigt i Dharamsala i november, och då de förstått att jag aldrig varit i Lucca hade de inbjudit mig. Detta hade jag aldrig glömt, och de stod vid sina löften. Allt deras var mitt, och jag hade bara att känna mig som hemma.

Då jag förstod att de inte förstått att öppna min länk till Himalaya öppnade jag genast denna för dem, och i två timmar frossade vi i alla mina Himalayabilder och våra gemensamma bilder därifrån. Vi hade allting gemensamt.

Detta var söndagen den 9 april, den stora valdagen i Italien, då dess framtid skulle avgöras och kanske för hela Europa, då många framhållit det som Europas viktigaste riksdagsval under året. Gaddo hade röstat redan på morgonen, och hans ställningstagande kunde inte bli klarare eller mera definitivt: mot diktaturfarans för demokratin. Diktaturfarans namn var Berlusconi, den moderne Mussolini i ny skraddarsydd massmediekostym, vars senaste lagstadgande hade varit att alla som ens rökte hasch eller marijuana skulle få samma fängelsestraff som heroinister och hårdpundare. Berlusconi hade städse utmärkt sig för kategoriska dumheter: han hade offentligen sagt i media, att alla som inte röstade på honom var *coglioni*, bokstavligen testiklar, mera familjärt nöt och dumbommar. Det är dålig politik att säga så, och han fick genast svar på tal, att de som då röstar på honom är bara enfaldiga ollonhuvud.

Gaddo var mycket väl orienterad politiskt, och det var ett nöje att höra på honom. Han var yngst i en ansenlig syskonskara men var ändå som en Porthos (den mest flamboyanta av Dumas tre musketörer) i sin översvallande välvilja, godmodighet och godhet. Han arbetade med invandrare och förespråkade social liberalism, medan han ansåg att alla kommunister borde övergå till denna. Hans sambo Valentina led svårt av sin månadskris eller mens men var lika trevlig och älskvärd hon och kom från Kalabrien. Gaddo menade att högerorienteringen, rasismen och antifeminismen i Europa var en farlig och osund återvändsgränd, och jag höll med honom i att dörrar var till för att öppnas och inte för att stängas. Om vänstern med Prodi, Rutelli och d'Alema skulle vinna valet hoppades vi kunna fira detta tillsammans rejält med Gaddos vänner, medan annars inte bara Gaddo men alltför många med honom skulle måsta finna sig i en nödtvungen landsflykt i protest mot högerens antidemokrati. Naturligtvis hoppades vi innerligt på en vänsterseger. Gaddo menade att det största hotet mot demokratin var folklig vidskeplig fruktan, då diktaturer bara har sin grogrund i folklig skräck för förändringar och det okända, då bara människor som lever i fruktan kan manipuleras. Demokratin kan bara segra om folk befrias från skräck. Den nya högern har uteslutande fått fotfäste genom 11 september 2001 och hotet från islam och den illegala massinvandringen när dessa framställs som 'hot mot samhällsordningen' främst genom Bush och Berlusconi, medan dessa i själva verket bara utnyttjat sådana fenomen till att sätta skräck i medborgarna med för utnyttjandet av situationen till egen förmån för sig själva och sina maktmaffior.

Mot kvällen gjorde vi en liten rundtur i Luccas centrum med alla dess hundra kyrkor – (Lucca har alltid varit känd som "de hundra kyrkornas stad", då det under

Napoleon (vars syster Pauline och vars maka Marie-Louise höll hov här efter hans död) och naturligtvis Puccini själv, som sitter bekvämt i en stol mitt på piazzan framför sitt hem, som nu är under reparation. Han sitter dock alltid där och är alltid hemma. Vi lyckades även komma in gratis på en Puccinikonsert, där två solister, en liten sopran med kraftigt vibrato och en stor baryton som snarare var bas, underhöll tillsammans med en skicklig ackompanjerande pianist på en Yamahaflygel. De framförde intermezzot från Mascagnis "*Cavalleria rusticana*" och slutscenen mellan Tosca och Scarpia från första akten av "*Tosca*", där pianot stod för hela orkestern och barytonen ersatte hela kören. Det dög. Konsertsalen var den lilla uråldriga kyrkan San Giovanni, där det tydligen hålls Puccinikonsserter året runt, efter påsk flera gånger i veckan. Puccini kan känna sig lika nöjd där han sitter orubbligt parkerad i sin bronsfåtölj på piazzan som vi var efter konserten och hela denna dags utomordentliga program.

del 8 : *Fest i Lucca.*

Vallokalerna stängde klockan 3, och redan halv 4 var den första prognosen klar: vänstern hade ett klart övertag. Den stora fördelen med att fördela valet på två dagar, söndag och måndag och stänga efter lunch, var att valvakan inte skulle dra ut långt in på natten, trodde man. I stället blev det dock tvärtom, ty valthrollern visade sig överträffa det mesta. Valdeltagandet var rekordhögt, nästan 84%, och ju senare det led mot kvällen, desto mer jämnade det ut sig. Vid tiotiden hade högern tagit ledningen om dock mycket knappt, och sedan blev ovissheten bara värre ju senare det led.

Paolo hade bjudit in sina vänner för tillfället, och det stora hoppet hos samtliga var att det skulle bli något att fira. En arsenal av vin-damejeanner hade mobiliserats, och maten var anpassad därefter. Som mest var vi elva, men allt eftersom ovissheten steg sjönk modet. Massimo d'Alema vågade uttala sig för tidigt att Italien äntligen hade slagit in på en ny väg, som dock kom till korta genast. Lika högt som hoppet lyfte sig från början inför möjligheten av en lysande valutgång, lika sorgset sjönk det mer och mer till marken under kvällens gång. Flera diskuterade öppet om de inte borde emigrera. Berlusconi regering har varit en skam för hela Europa de sista fem åren, Berlusconi har oupphörligt skämt ut Italien som han styrt som en diktator, en Mussolini i massmedial förklädning, och manipulerat genom skändlig lagstiftning enkom anpassad efter hans egen miljardärkostym. Det mänskliga och kulturella Italien har kvävts under hans ledning. Han och president Bush kan ta varandra i handen som samtidens olyckligaste missbrukare av demokratin, som myglare och maffiamarionetter och som fullkomliga politiska stollar.

Vid midnatt borde valet ha varit klart medan då utgången var osäkrare än någonsin. Romano Prodi vägrade uttala sig så länge siffrorna inte var slutgiltigt säkra, och när vi slutligen gav upp mot ett-tiden stod det ganska exakt 49,5 mot 49,5 med något litet övertag för högeralliansen ("frihets"-alliansen) i senaten och något litet övertag för centern-vänstern i parlamentet. Det döda loppet var så jämnt att få röster kunde bli avgörande, och rösterna från utlandet skulle ännu låta vänta på sig.

Toscana med Florens och Lucca (i hjärtat av Toscana, där jag var,) och Emiglia-Romagna med Bologna ledde vänstern, i Toscana var dess majoritet så stark som 61 procent, medan högern leddes av Lombardiet med Milano, Venetien, och, hör och häpna, Sicilien. I Rom och Neapel var läget som jämnast och mest ovisst, och avgörandet kunde fällas där. Höger vinden från Sicilien förbryllade alla, som tidigare alltid varit åt motsatta hållet. Det kändes som att Sicilien svikit demokratin, vettet och rättvisan.

Klockan 7 på morgonen, när jag steg upp, visade det sig att centervänsterkoalitionen definitivt vunnit i parlamentet med nästan 50 procent mot drygt 49, medan högern tills vidare hade ett mandats övervikt i senaten. Utlandsrösterna kunde ändra på situationen.

Vi hade druckit alldeles för mycket vin men var ändå i god form då hela detta skräck- och kvalvaldagsdygn hade genomlevts så intensivt, då alla varit så brinnande engagerade, och det skulle fortsätta ännu. Det gällde ju de närmaste fem årens framtid om de skulle bli drägliga eller lika odrägliga som de föregående. Paolo var psykolog och hade fullkomligt genomskådat Berlusconis manipulerande sluga lömskhet i sitt egoistiska och blinda regerande. Han var en diktatorisk ulv i demokratiska fårakläder.

Under morgonen gjorde vi ett nytt besök i Lucca, där vi besökte ett urval av de hundra tusenåriga kyrkorna. Puccini satt kvar i sin fåtölj på torget framför sitt hem, hur lugn och avspänd som helst, med ena benet över sitt andra knä, fullkomligt avstressad och oberörd av det italienska thrillervalet. Tyvärr var hans hem som sagt under reparation, så han kunde inte ta emot oss, men han är alltid hemma, och staden är alltid full av utländska turister på jakt efter honom.

Under dagen löste sig gradvis den parlamentariska mardrömsituationen. Paolo köpte en dagstidning, där dagens rubriker var: "Mardrömsnatten!" och visade en karikatyr av Berlusconi där han hemsöker Prodi i hans nattliga sömnlöshet i sängen och väser fram: "Det är inte över ännu!"

Men det gick över. Under dagen bekräftade utlandsrösterna från alla dem som Berlusconis skräck- och fåntrattsregemente drivit utomlands i exil att centernvänstern fått majoritet även i senaten. Därmed visade det sig inte ha varit ett misstag av Massimo d'Alema att ha tagit ut segern i förskott. Spänningen var över, och Italien kunde slappna av utan en framtid dominerad av Berlusconis kejsarvansinne, och i stället koncentrera sig på väsentligheter som sin kultur, främst matkultur och vinkultur, återställandet av ett mänskligt liv även för de förfördelade och en mer rumsren Europapolitik till glädje för hela Europa. Berlusconis onda saga hade förlorat sin udd, och Italien kunde med hela Europa vakna upp till en ljusare dag och verklighet och en ny vår för allt Italiens och Europas goda.

Till kvällen blev vi bjudna hem till Paolos föräldrar, som i sitt väldiga patricierpalats med kristallkroneprakt och högt till taket bjöd på ett hejdundrande kalas där inget fattades: två förrätter och flera köträtter, glass, tårta, frukt och vad som helst och allt i dryckesrepertoaren från det finaste toscanska vin till rom från Antigua. Man kunde inte resa sig mer efter det kalaset. Paolo har två äldre bröder som båda har de mest förtjusande tänkbara hustrur, av vilka den ena, modern till Paolos enda syskonbarn hittills, en son Leonardo på fem år, chockerade mig med att vara en exakt kopia av Anna Lindh – samma litenhet, samma blondhet, exakt samma frisyr och glasögon, samma älsklighet – det var rena chocken att stöta på Anna Lindhs dubbelgångare i Lucca. Hon hette Roberta och var lika vänlig och god som hela resten av familjen. Föräldrarna skulle till sommaren i augusti fira sin 40-e bröllopsdag med en rundtur till alla Nordens huvudstäder – Köpenhamn, Oslo, Stockholm, Helsingfors, Petersburg, Tallinn, Riga och Vilnius.

Det var en värdig avslutning på Luccakapitlet. I morgon väntade mig Lorella i Biella.

del 9 : *Piemonte.*

Luccabanketten satte sina oförglömliga spår genom sitt fantastiska överdåd i den prunkande högborgerliga miljön med så högt till taket som möjligt i ett gammalt

var ändå sällskapet. Det hade varit bordsplacering, och jag hade placerats mellan sonen (Paolo) och fadern mitt emot de tre svägerskorna, som alla tre var oöverträffbara i sin ungdom och skönhet. Det var mycket mer än bara de tre gracerna. Paolos far sade också intimt till mig: "Har du någonsin sett tre vackrare flickor?" Det hade jag inte. Alla tre hade gjort sig vackrare än vanligt men utan åthävor, så att de ändå var lediga och anspråkslösa. Dessutom representerade de hela Italien – Valentina var från Kalabrien, Francesca från Rom medan endast Roberta, min Anna Lindh, var från Toscana.

Den långa resan till Piemonte vidtog genast på morgonen. Det var en sex timmars tågresa med tre tågbyten, och vartenda tåg var försenat. Inför det sista blev man verkligen nervös. Tåget från Torino var 7 minuter försenat från början, och tidtabellen gav mig bara 6 minuter för bytet i Santhiá till det sista tåget. Dock stod Santhiátåget snällt och väntade när Torinotåget kom fram 10 minuter för sent.

Torino har upplevt en ansiktslyftning genom vinterolympiaden. Det är nu en vacker och trivsamt stad med imponerande nytillskott i form av moderniseringar. Den sköts mycket bättre än Milano. Vissa nya bostadskvarter har målats i granna sprakande färger bara för att göra varje hus olikt de andra – en strålande idé, som borde praktiseras i varje monotont bostadsområde.

Lorella väntade på stationen i Biella, vädret hade plötsligt klarnat och blivit idealiskt, men när vi kom ut från stationen hade en polis tagit sig an hennes felparkerade bil. Alla parkeringsplatser hade varit upptagna när hon kommit, hon hade bara tänkt hämta mig och då tagit risken att ställa sig åsido, så hade tåget blivit 10 minuter försenat, och hade vi bara kommit ut en minut tidigare från stationen hade det inte hänt något. Hon försökte beveka polisen, som beklagade men måste slutföra anmälan. Naturligtvis blev hon rasande. Hon brukade aldrig råka ut för parkeringsböter.

Hennes liv var ett fulländat kaos, som det ändå var någon sorts ordning på, ehuru hon gjort allt för att störa den. Hon bodde inte längre med Gian Carlo utan hyrde en mindre lokal inte så långt från sitt arbete nere i Biella med en fasaväckande trafik utanför. Hon behövde ensamhet, samtidigt som hon engagerade sig djupt i olika vänners liv och framför allt i teatern, som hon menade att var hennes räddning. Hon hade en älskare, en hebré från Tel Aviv med argentinska rötter, samtidigt som hon gjorde allt för att hjälpa fram en annan judisk gitarrist, Yuval Avital, bara 27 år gammal, högt begåvad och löftesrik. De hade gjort föreställningar tillsammans i Milano om Förintelsen med hans musik och henne som konferencier. Hennes dilemma var att hon var för begåvad, för intelligent och för generös för att kunna styra sig. Gian Carlo gjorde plikttroget sitt jobb som läkare och stöttade henne i allt. Han levde väl och sprang fortfarande maraton ibland utan svårighet, medan Lorella led av alla möjliga problem, både fysiska och psykiska, efter att ett knä gått sönder och hade opererats. Som bergsflicka var en viktig och outhärlig del av hennes liv att få springa i bergen, vilket hon inte kunde längre.

Deras hus ovanför Pollone med dess gnistrande omgivning av berg och snö nedanför Matterhorn och Monte Rosa är ett fullkomligt paradis, vilket hon ofta medgivit själv. Ändå hade hon avstått från det för att söka sig själv – eller bara för att hon hade tråkigt och inte kunde hejda sin sprudlande vitalitet från att splittra sig i alla möjliga intressen? Hon engagerade sig djupt i andra människors liv och hade en empati utan gränser men led samtidigt av att inte kunna bli fri ifrån sig själv. Hon ville komma med mig till Ladakh i augusti, och det var inte helt omöjligt.

Vi hade en utomordentligt trevlig middag i en napolitansk fisksylta på kvällen, där både Gian Carlos och hennes bästa egenskaper kom till sin prydno. Hon medgav efteråt, att Gian var hennes bästa vän, att hon aldrig skulle överge honom och att hon aldrig kunde leva utan honom. Ack, dessa kvinnor, vad vill de egentligen?

Hon skulle till Milano på torsdagseftermiddagen och erbjöd mig att komma med. Vi ringde till Rasmus och stämde träff med honom, så att det planerades en gemensam middag i Milano mot kvällen. Rasmus propsade då på att få ta på sig slipsen. Jag skulle då också få träffa hennes judiska kavaljer, och kanske vi rentav kunde mobilisera Silvia och Sergio till detta tillfälle. Per mail fick jag äntligen Natas telefonnummer i Monza, så att jag också kunde kontakta henne och kanske träffa henne innan jag for vidare mot Verona på fredag. Programmet kunde bli ännu mera späckat än så. Med Lorella var allting möjligt.

del 10: *Milano.*

Morgonen i Pollone var den mest njutbara under hela resan hittills. Man kunde sitta barärmad utomhus på terrassen och njuta av det fullkomligt strålande vädret med Alperna samtidigt diamantglänsande i klarhet och gnistrande snö och is. Aldrig hade jag upplevt en vackrare morgon i Italien.

Vid middag kom Lorella och något senare även Gian Carlo, och vi hade en trivsamt lunch tillsammans. Även Gian Carlo var intresserad av Ladakhprojektet, men allt hängde på Lorellas hälsa och hennes besvär med sitt avsigkomna knä.

Hon hade även andra problem. Medan vi satt där i solen och hade det skönt ringde en man som monoligerade inför henne i en timme. Hon lade aldrig på luren för någon som ringde henne utan gjorde sitt bästa för att ta sig an alla som sökte sig till henne, men denne var en galning. Hon lät mig höra prov på hans monolog i hennes telefon – ett fullkomligt egoflippat narcisseri utan mening. Vi förlorade mycket värdefull tid på hans saboterande samtal och försenades till Milano, så att vi hamnade mitt i heltrafiken mot skärtorsdagskvällen. Tre timmar tog de åtta milen från Biella till Milano på grund av köerna. Det var bara det första av kvällens problem.

Lorellas nya kille var en lång räkel från Argentina som lämnat Israel för fem år sedan med sin fästmö för att arbeta i Milano som ingenjör. Hans fästmö hade inte trivts och därför rest hem igen och lämnat honom. I stället hade han funnit – Lorella, om det inte snarare var hon som funnit honom. Han var mycket lång, mörk med fyrkantigt ansikte och lockigt hår och mycket lugn och sympatisk. Han hade kommit till Italien med båt från Haifa precis efter den senare intifadans utbrott, så att han varit nästan den enda passageraren ombord. I och med intifadans utbrott hade turisttrafiken upphört, och färjelinjen Haifa-Venedig hade lagts ner. Han hade kanske varit dess sista passagerare. Han hade kommit fram till Venedig i gryningen och var alltså en av de få som fått njuta av privilegiet att få komma till Venedig på rätt sätt – sjövägen.

Sedan gällde det att hitta Rasmus. Lorella och han hade kommit överens per telefon om var han skulle invänta oss, men när vi kom fram hittade vi honom inte. Vi sökte även vid spårvagnshållplatsen och vid det väldiga snabbköpet men utan resultat. Lorella hade glömt mobiltelefonen hemma, så enda sättet att få tag på honom var att fara tillbaka och hämta mobiltelefonen. Vi avlämnade kvällens andra dam, Nicoletta från Ukraina, vid snabbköpet så att hon under tiden kunde inhandla vad som behövdes medan vi letade efter Rasmus.

Genom samtal via mobilen fick vi veta att tunnelbanestationen hade tre utgångar och att vi sökt honom vid fel utgång. Alltså fick vi återvända och söka på nytt, och nu fann vi honom. Sedan gällde det att hitta Nicoletta vid snabbköpet. Naturligtvis var hon spårlöst försvunnen i det ofantliga varuhuset, som hade tre utgångar, medan hon inte hittades vid någon. Lorella lämnade bilen för att spåra henne inne i mastodonthuset medan jag fick prata i fred med Rasmus.

Hans kontrakt går ut nu i år, och även om han kunde fortsätta som konsult överväger han att söka något annat exempelvis i Nya Zeeland eller Indien. Han menar att han kan Italien även fast han bara bott på dess sämsta ställe. Vi får se. Han behärskar språket och talar det ledigt och felfritt, så det vore synd om han nu skulle överge mitt andra hemland.

Till slut hittade Lorella vår Nicoletta, och vi kunde äntligen slappna av och ägna resten av kvällen åt väsentligheter, alltså middag och umgänge. Det hade varit en strålande dag alltigenom, och för första gången kunde vi ha middag utomhus på balkongen. Det var som att fira årets vårpremiär samtidigt som det var skärtorsdagsafton och fullmåne.

Efter midnatt tog det roliga slut, Rasmus och Nicoletta måste återvända hem, och Yosi vår värd var trött. När han gick och lade sig somnade han omedelbart som en sten för att sedan snarka hela natten. Jag fick sova på en madrass i salen, men det gick bra det också. Lorella hade varit på sitt bästa humör hela kvällen, jag älskade henne mer än någonsin, jag var glad över att mitt besök hade gjort henne gott, och huvudsaken var att hon var lycklig även om det bara var tillfälligt.

Hennes goda humör fortsatte morgonen därpå, men vår skilsmässa var lika oundviklig som svår. Klockan 10 måste jag avresa, och vi försökte lova varandra att skriva oftare. Jag ville göra allt för henne även om det var så extremt litet jag kunde göra, av vilket dock det allra minsta men mest viktiga var att hålla kontakten.

del 11 : *Monza*

Resans nästa överraskning väntade i Monza. Jag hade där stämt möte med min första pianoelev, som jag åtagit mig för 33 år sedan och haft i tre år. Hon var halvitalienska med halvgrekisk fader och hade så fort hon avslutat gymnasiet i Sverige flyttat till Italien. Av en händelse hade jag sett hennes 40-årsdagsannons i Göteborgs-Posten, erinrat mig henne, sett om hon hade en e-postadress tillgänglig genom *google*, hittat en sådan och skickat henne mina gratulationer. Hon hade svarat och bett mig söka upp henne när jag kom till Italien, vilket jag pliktskyldigast hade gjort. Hon bodde i Monza strax norr om Milano, och vi hade kommit överens om att mötas på tågstationen. När jag steg av tåget var hon där men inte ensam. Med sig hade hon inte bara sina två söner men även sina föräldrar.

Hennes far var nu 64 år och hade ett år kvar till pensionen. Han var helt gråhårig men hur frisk och sund som helst. Det var han som gjort min andra Italienresa möjlig 1973, som var min första resa till Italien på egen hand. Vi hade alltid varit goda vänner, vi hade haft glada dagar i Torino, och han var helt oförändrad. Det var ett synnerligen hjärtligt återseende efter 30 år.

Hans svenska fru var lika älskvärd fortfarande som hon varit då. Vi gick alla tillsammans till ett café där pojkarna fick glass och vi drack kaffe. Där satt vi sedan och pratade svenska i två timmar. Vi hade trettio år att ta igen.

Nata hade en egen firma som hon skötte väl från hemmet och som handlade om att ta hand om invandrare och gäster främst från Skandinavien och att underlätta för skandinaviska firmor att klara sig i Italien. Hon hade börjat på Ikea men småningom startat eget. Hennes oöverskådliga fördel var att hon behärskade både svenska och italienska perfekt och även kunde översätta till och från båda språken. Hon var vaken och alert, kvicktänkt och praktisk och samtidigt en mycket god moder. Hon hade aldrig blivit en pianist men klarat sig bra ändå. Tyvärr fick jag inte träffa hennes man denna gång, men pånyttfödelsen av denna kontakt manade till efterföljd. En gammal tradition hade återuppväckts till liv.

Fadern Spiro hade flugit från Göteborg till Bergamo för bara 700 kronor. Detta

bättre resor i Europa. I stället för att vara beroende av en dyr biljetts begränsningar till en månad och vissa länder kunde man flyga snabbare och billigare utan tidsbegränsningar. Detta kunde möjliggöra tätare besök i Italien i framtiden.

I detta praktfulla påskväder satt vi och njöt för fulla muggar tills familjen måste gå för att påskhandla. Vårt sammanträffande efter 30 år hade dock varit ännu en av resans många slående lyckträffar och dess gladaste överraskning. Det var dags för mig att skiljas från resans sista rendez-vous före återfärden till Verona.

När jag satt på tåget mot Verona och försökte samla de sista dagarnas överväldigande intryck, där jag nästan hade drunknat i de dynamiska relationernas känslosvall, var det dock inte den praktiska, kloka och jordnära Nata som låg kvar i mitt innersta utan den högt emotionella, innerliga, intensiva och lidande Lorella. Djupast intryck på mig hade kanske hennes insikter i hälsans mysterium haft. Hon hade upptäckt, att den mänskliga kroppen har den egenskapen, att den bara använder det till godo som den behöver. Allt överskott blir i stället skadligt och bryter ner i stället för att bygga upp. Sålunda uppkommer sjukdomar som cancer och andra välfärdssjukdomar som gikt, podager, bölder och svulster och annat sådant. Hon menade alltså att allt vad vi konsumerar i form av födoämnen bara upptas av kroppen i den mån den behöver det medan allt vad den inte behöver och som ändå stoppas upp i den blir till gifter, toxiner, parasiter och direkt skadligt för fysiken. Fetma är det tydligaste symptomet. Man kan också summera hennes teori som så, att alla sjukdomar är onaturliga välfärdssjukdomar. Det ligger något i det, när man betänker, att svenskarna rent statistiskt aldrig har varit friskare än under det andra världskrigets nödår.

Det hade varit många upplevelser under vägen som gett anledning till mycket eftertanke om smått och gott. Francesco i Bari hade haft den intressanta egenheten att det roade honom att ställa horoskop gratis för fullkomligt okända personer, bara för fenomenets skull att varje gång kunna konstatera att allting stämde. Det är detta som har förbryllat astrologer i alla tider och som gjort dem till astrologer. Paolo och Valentina i Lucca var nästan helt självförsörjande med sin enorma trädgård där allting odlades från potatis till bananer. Det låg i familjen, och Paolo, som civilt arbetade med invandrare, främst rumäner, hade fått sin främsta utbildning som jordbrukare från sina föräldrars föräldrar, som fortfarande som 80-åringar var helt självförsörjande som naturodlare.

Och Nata i Monza hade sin egen firma "*Relocation Services*" för utlännningar och utländska firmor i Italien som hon beredde plats och livsrum för genom kontakter och sina dubbla språkkunskaper, medan hennes föräldrar lätt kunde komma och hälsa på henne från Sverige genom lågprisflyget från Göteborg till Bergamo. Spiro och jag talade mycket om att tillbringa pensioneringen i Italien, som var ett drägligare land för ålderspensionärer än Sverige ehuru dock lika dyrt. Spiro ville absolut flytta hem till Italien som gammal, och även för mig såg detta ut som ett bättre alternativ än att vissna och gå under i de dimmiga länderna norr om Alperna med deras ensidigt andefattiga deprimerande vintrars omänskliga mörker och kyla.

del 12: Påsken.

Alberto är min trevligaste släkting, och hans hustru är den vackraste kvinnan i slakten. Äntligen fick jag träffa dem igen hemma hos sig vid en präktig lunch med pasta, stek, ostbricka, vitt vin, avec och fyra oöverträffbara koppar kaffe. Vi pratade om allt men mest om det italienska valet, som Alberto var rätt man att resonera med om, ty han var experten på området, och genom honom fick jag äntligen veta svaret på ett mysterium som hade förbryllat mig: varför hade Sicilien plötsligt blivit

Orienten (muslimer) och Kina. Det sistnämnda var ett nytt fenomen i Italien. Jag hade förbryllats av att stöta på så mycket kineser på tåget, som i allmänhet saknade biljetter och inte kunde italienska. Alberto belyste problemet. Kineser tar sig in massvis i Italien illegalt för att arbeta på slavkontrakt på hemliga orter instängda i plomberade ghetton. Det är den kinesiska maffian som opererar och smugglar in dem. Deras slavkontrakt är på fem år, varefter de är fria, om de överlever. Ingen vet hur många sådana illegala kineser (från kommunist-Kina) det finns i Italien, men de måste redan vara hundratusentals och blir bara fler hela tiden, då det är en så lönsam verksamhet emedan dessa kinesiska slavarbetare är Italiens billigaste arbetskraft. Afrikanerna och muslimerna är ett gammalt problem och surdeg, de flesta illegala invandrare även de, som politikerna aldrig gjort något åt medan bara högern pratat om det.

Den stora paradoxen i Italien är det röda bältet Toscana-Emilia-Romagna med Florens och Bologna i centrum, Italiens centrala kulturbygder, där alla vänsterradikaler i allmänhet är rika. Slutresultatet av valet är att vänster-centern har minimal majoritet i parlamentet med en något större genomslagskraft i senaten (överhuset), som äger att ratificera eller kräva revidering av alla lagförslag. I parlamentet (kammaren) kan alltså allting saboteras, då många lagförslag kan väcka söndring inom vänstern, då till exempel ett av vänsterpartierna (*la Margherita*) är ärkekatolskt. Lorella menade att Italien i denna ställning skulle bli oregeringsbart medan Romano Prodi ändå menar att det kan regeras. Det återstår att se.

Frågan är om ett land som Italien över huvud taget kan regeras av något parti ens med egen majoritet. Italien är ett mycket katolskt land där den katolska kyrkan, religionen och moralen tas på största allvar, men efter påskgudstjänsten, den kanske heligaste på hela året, på själva påsksöndagen avslutades denna i Santa Maria Antica i Verona, en av Italiens äldsta och heligaste kyrkor från 700-talet, med allmän chokladutdelning. Påskägg av choklad hör till Italiens påsktraditioner, men att i kyrkan plundra ett sådant för allmän utdelning i stället för kommunionen måste väl ändå betraktas som något profant. Vad har choklad med påsken att göra? Likväl försvarade min kusin Cristina detta med att det var ett korrekt sätt att fira påsken och uppståndelsen eftersom kyrkan gjorde det.

Alberto belyste det kuriösa faktum att det i Kampanien och Neapel påträffats 8000 blinda som hade körkort, ägde bil och körde bil. För att bli bekräftad som blind krävs det läkarintyg och flera andra myndighetsintyg för att få åtnjuta en ögonhandikappads alla förmåner och pensionstillägg, vilket tydligen dessa 8000 blinda med körkort och bil och daglig körvana alla hade lyckats skaffa sig. Ingen myndighet kunde åtgärda detta problem. Då måste man fråga sig: vad har väl någon myndighet för möjlighet att göra sig gällande i Italien?

Påskdagen förlöpte i traditionell ordning med stor familjebankett med alla tänkbara viner och rätter från klockan 13 till 20. Allt var lyckat. Vi var tolv till bordet (eller 11 _ om man beräknar att barnbarnsbarnet Maddalena var ganska litet och ännu under två år) och samvaron var positiv och uppbygglig alltigenom. Det var bara att konstatera att familjelyckan i Verona var bättre än någonsin, den veronesiska matkulturen bättre än någonsin och att resan hade krönts med en avslutande middag som var den bästa under hela resan.

Det blev samtidigt min sista dag i Italien, ty följande dag skulle Achille och Ida på pilgrimsresa till Lourdes, varför det var lämpligt att jag försvann. Efter den stora lyckade och värdiga finalen var det inget annat att göra än att slå till reträtt.

Just i dessa dagar exploderade äntligen våren i Verona. Jag hade mött den i Grekland, sett den triumfera i Bari och åtnjutit dess mest fulländade skönhet i Piemonte inför de ännu snögnistrande Alperna medan den först nu, efter mitten av april, slog igenom även i Venetien. Dock var allting en månad försenat, Castagné var

brukat, kunde ha en påskeftersits där uppe på kullarna, vilken vi i stället genomförde hemma hos Paulo, där en video från Giordanos bröllop spelades upp, under vilken man däst av alla rätterna och vinerna ofrånkomligt inte kunde göra annat än i fullaste välmåga somna in.

del 13 : *Hemresan.*

Hemresan blev förskräcklig, ty denna annandag påsk skulle alla resa hem samtidigt. Jag hamnade i en överfull kupé mitt emot en berusad tysk som kommit på fel tåg, varför han fick betala dubbel biljett, vilket han naturligtvis blev desto mera sur för, vilket han lät gå ut över mig. Hans ben var alltid i vägen, och det fanns skäl att misstänka att han njöt av att sparka mig. När jag ville öppna min väska under benen för att ta upp en ny bok att läsa blockerade han den med sina så att jag inte kunde öppna den. När jag bad honom dra undan sina ben så att jag kunde öppna min egen väska blev han ohövlighet och arrogant. Jag gav fan i honom och gick till restaurangvagnen.

Min avsikt där var den oskyldigaste tänkbara: jag ville ta en cappuccino. När jag fick min cappuccino och skulle lyfta den från bordet för att föra den till munnen gjorde tåget en olycklig krängning just i det känsligaste ögonblicket. Koppen med det brännheta kaffet åkte direkt ner i grenen på mig och förstörde byxorna. Dessutom stänktes naturligtvis hela bordet ner, och golvet blev bara soppa. Det är otroligt vad en liten plastmugg kaffe kan åstadkomma för oöverskådliga förödelse. Av ren reflex inför den brännheta vätskan reste jag mig häftigt under rytande internationella svordomar och stjalpte nästan hela bordet med allt vad som på det befann sig inklusive tre andra fulla cappuccinomuggar tillhörande bland annat två damer. Den ena försvann genast och kom aldrig mer tillbaka. Självtog jag omgående min tillflykt till en toa för att torka mig, där det inte fanns något papper – toapappret var slut, och i stället för handdukar erbjöds varmluftsblåsning. Ursinnigt sökte jag en annan toa, men på detta moderna tåg var varannan toa bara för damer medan alla herrtoaletter var upptagna med köer. Jag hade hamnat på världens omöjligaste Kafkatåg.

Det blev till att acceptera nödtvungenheten till att sitta i äckligt våta varma byxor som luktade kaffe tills de torkade. När jag återkom till restaurangvagnen för att försöka göra om operationen från början (med ny beställning av ny cappuccino) var kaffet slut. Sålunda var det bara att återvända till det odrägliga fyllet i kupén och hans oförsämda ölstinkande sällskap – i våta varma byxor.

Natttåget från München till Köpenhamn var lika överfullt. I den kupé jag hade platsbiljett till satt det två mycket vackra unga mörka flickor som troligen var från Prag. De bad att jag för deras skull skulle söka en annan kupé, de anvisade mig en som såg ledig ut, och där förekom det en mycket trevlig dansk som talade god öresundska. Han visste att berätta, att i närheten av min bror och min mor finns resterna av vad som en gång var Nordens största kloster i Vimmerhøj. Tåget satte i gång, vi var ensamma i kupén, prognosen såg bra ut inför natten, när det kom in en tysk tant i kupén med avskräckande yttre fullt utrustad med flera resväskor och en koffert, som hon placerade i dörröppningen, så att ingen mer kunde komma vare sig in eller ut. Hon ursäktade sig med att alla de andra kupéerna var överfulla, vilket de inte alls var. Hon hade bara bestämt sig för att befästa sig i vår. Vid nästa station kom det ett fruntimmer till in i kupén och uppfyllde en och en halv plats med sin översvallande kroppshydd – ingen skulle mer kunna rubba den kvinnan ur fläcken. Jag ursäktade mig inför dansken och slog till reträtt.

I en annan kupé låg det bara en ung man och sov. Jag fattade posto där och fick vara i fred, vilket även den sovande fick vara, tills kupén invaderas i Nürnberg av tre

därför hamnat bland rökarkupéerna. Två av dessa kedjerökare var ett helt ungt par som talade amerikanska. De var ovanligt fula. Han var en fetlagd punkare med svärtat hår medan hon var stubbad med ena armen i gips och såg farlig ut, som om hon ofta varit i slagsmål och normalt startat dem själv. Under hela natten skulle de sitta mitt emot varandra vid fönstret och dricka och röka och supa utan avbrott. Han frågade sina utsatta medpassagerare: "Jag hoppas ni inte har något emot att vi röker," fastän det var en rökarkupé, som för att håna dem, då det var tydligt genom återkommande hostattacker att åtminstone två hellre varit utan röken; och den sovande frågade han, när denne väckts ofrivilligt en gång för mycket: "Jag hoppas vi inte håller er vakna." Det visade sig att detta rekordvulgära par skulle åka till Danmark bara för att gifta sig, då detta var enklare i Danmark än i Tyskland, då ingen av dem var dansk medborgare. Den hårde armbrytarkillen var 25 år gammal och hon ungefär lika gammal, men båda såg betydligt äldre ut. Han klagade redan på sina gråa hår.

I Neumünster steg de av efter att ha grälat och supit och rökt hela natten, och jag önskade killen lycka till i hans äktenskap. Han grymtade till som om han redan varit gift i 50 år och ångrade det. Sedan fick man äntligen sova. Klockan var då närmare fyra på morgonen.

Våren hade inte kommit till Danmark men var tydligt på väg. Det var 9 grader varmt men vackert, men intet grönt löv sågs på vägen till Helsingör. Där försökte jag ringa hem till var min mor och bror bor men ingen svarade. Jag chansade på att ta tåget vidare till Hornbaek. Där sökte jag förgäves en telefon på stationen, men det fanns ingen. Någon visste att berätta, att det fanns en telefonbox i byn, men att den var den enda. Jag fann den, ringde och fick svar. Nästa anhalt på resan var räddad.

Det blev sedan en idealisk samvaro med den egna nordiska familjen i Danmark som avslutning till den myckna idealiska samvaron med den egna italienska familjen i Verona. Därtill hade jag vunnit en kanske ny idealisk familj i Toscana i Lucca, medan alla de övriga fanns kvar att tänka på och drömma om, främst Lorella med sin ständigt mer omfattande krets av vänner i Piemonte och Milano men även alla dem jag inte fått träffa under denna resa i Bulgarien, på Sicilien, i Rom och i Kalabrien till följd av denna resas tidsbegränsning till bara tre veckor. Ej heller fick jag på nytt träffa Bodil i Helsingborg, då hon var upptagen, eller Mikael i Lund, då Maggan just kommit hem från sjukhuset. Det var bara att resa hem direkt från Danmark och tänka på alla dessa.

(mars-april 2006)